

סליחה שבלב

דבורה עומר

אחרי ראש השנה סיפרה המורה לתלמידיה על יום הכיפורים הקרב ובא: "יום זה, ילדים, הוא יום של סליחה. בני-אדם מבקשים זה מזה סליחה על מעשים רעים ועל עלבונות, וביום זה צריך לסלוח לכל מי שמבקש סליחה".

דני חשב בליבו: "מצוין, אני אבקש סליחה מכל האנשים. לא תהיה להם ברירה, הם יהיו מוכרחים לסלוח לי, ולא יוכלו לכעוס עליי עוד כל השנה".

וזאת עליכם לדעת: דני צריך היה באמת לבקש סליחות רבות. הוא היה ילד שובב ופרוע, שכל הזמן הפריע והרגיז את הכול. אך לא היה לו זמן רב להרהורים.

הוא אכל בחטיפה את ארוחת הצהריים וירד לחנות המכולת של מר יעקובי. נכנס אל החנות, חפן גרעינים מן השק הפתוח שליד הדלת, תחב אצבעו אל שק הסוכר וליקק, ובפה מלא אמר: "מר יעקובי, בעוד כמה ימים יום כיפורים. אז באתי לבקש ממך סליחה, שאני תמיד חוטף מהשקים שלך ומלקק לך בחנות ממתקים בלי כסף".

"בסדר, בסדר", ענה מר יעקובי. ולדני היתה הרגשה, כי החנווני רוצה שהוא ילך כבר. הוא כאילו קיבל את ההתנצלות שלו בלי רצון ורצה להיפטר ממנו. מדוע? זאת לא הבין דני.

דני יצא אל הרחוב להמשיך לבקש סליחה לכבוד יום הכיפורים. בדרכו פגש את חגית הקטנה, בת השכנים.

"סליחה", אמר לה, "סליחה, עכברון, שאני תמיד מושך בצמות הזנביות שלך. סליחה לכבוד יום כיפור, ואת מוכרחה לסלוח לי".

חגית אמרה: "בסדר, אני סולחת לך", והלכה מהר. מן הניסיון למדה, שכדאי להתרחק מדני מהר ככל האפשר. הוא הלך אחריה ומשך משיכה חזקה בשתי הצמות שלה. "על המשיכה הזאת כבר אבקש ממך סליחה ביום הכיפורים הבא, בסדר?" שאל ביחוק.

"לא", פרצה חגית בבכי, "תדע לך, שאני לא סולחת לך גם עכשיו – אפילו אם ביום כיפורים צריכים לסלוח. אני שונאת אותך, ולא רוצה לסלוח לך, לא ביום כיפור זה ולא בשום יום כיפור. אתה יכול לבקש ממני סליחה עד מחר – ולא תקבל אותה". כך אמרה חגית וברחה, כשדמעות זולגות מעיניה.

כל אותו יום, וגם למחרת, ביקש דני סליחה:

מן השכנים, מן הילדים בכיתה, ממוכר הפלאפל הזקן.

סליחות רבות ביקש – אך הרגיש שהאנשים לא רוצים לסלוח לו.

בערב שוחח על כך עם אימא: " אני מרגיש שהם לא סולחים לי", אמר לה, "למה אימא? למהאף אחד לא מוכן לסלוח לי? הם אומרים שהם סולחים לי, מפני שיום הכיפורים מתקרב – אבל זה רק בפה, לא בלב".

הביטה אמא בדני ושאלה: "האם ביקשת סליחה מכל הלב? האם באמת רצית שיסלחו לך? האם החלטת לשנות את התנהגותך? או סתם ביקשת סליחה?"
דני לא ענה. הוא הרהר בדברי אימו.

נכון, היא צודקת. איך יכול היה מר יעקובי לסלוח לו, כשראה שבאותו רגע שביקש סליחה המשיך לקחת ממתקים? וכשביקש סליחה מחגית הקטנה, המשיך לנהוג בגסות.
הוא לא שינה ממנהגו עם אף אחד מהאנשים שמהם ביקש סליחה. הוא ביקש הרבה סליחות, אך הבקשה היתה מן הפה ולא מן הלב.
"אני חושב, אימא, שאני מבין עכשיו איך צריך לבקש סליחה, אמר. "מחר אלך שוב ואבקש סליחה מכולם. אראה להם שאני באמת רוצה שיסלחו לי, וכבר ממחר אתחיל להתנהג טוב יותר. את חושבת שמחר יסלחו לי, אימא?"
"אם תבקש סליחה כך שזה ייצא לא רק מן הפה, אלא גם מן הלב, אני בטוחה שיסלחו לך"
אמרה אימא.
ובאמת כך היה.

הצעה למהלכי שיעור בעקבות הסיפור:

http://www.mkm-haifa.co.il/SCHOOLS/OFARIM/hagim/yomkipur/yomkipur_7.doc